

”Det danske folkedrab”.

Danmark er på få år blevet en kynisk, mistroisk og antihuman nation, der plejer sig selv og gør alt for at hævde egen egoistiske suverænitet og kræver at resten af verden skal tænke som vi og så bør de i øvrigt kunne klare sig selv.

Dette er blevet en politisk virkelighed som er blevet mere markant de senere år, som er startet ikke mindst efter Muhamed-tegningerne blev offentliggjort og hvad der deraf fulgte.

Danmark var og er vel fortsat et rigt land, men er blevet fattigere på empati, solidaritet og medfølelse for de mange fattige i den tredje verden, som vi mener bør lære at kunne klare sig uden vores bidrag, men samtidig bør tage imod vores råd og vejledning om hvad vej de bør gå for at få et samfund der ligner vores.

Jeg ønsker ikke med dette at komme ud i en længere filosofisk og politisk redegørelse om årsager eller mangel på samme, men en ting man som frivillig organisation har bemærket er, at ethvert forsøg på at hjælpe hårdt trængte mennesker straffes enten ved at mange folk påstår, at pengene man forsøger at ville indsamle går i de forkerte lommer og politikerne prøver, så godt de kan, at regulere de få åndehuller mange især små frivillige organisationer og foreninger føler de har for at kunne gøre en forskel, langsomt er ved at blive undermineret af reguleringer fra politisk side samt fra visse dele af velgørhedsbranchen selv.

Det virker som om, at især store organisationer har en væsentlig interesse i at ”kvæle” mindre initiativer, fordi de forsat ønsker en større del af de midler der er til rådighed for velgørende foreninger i Danmark.

Jeg vover den påstand at med den nye (2014) Indsamlingslov og tidligere tiltag, kan man sige at den er på sin vis modarbejder fundamentale danske begreber som ytringsfrihed og forsamlingsfriheden, der er så rodfæstet og grundlæggende i den danske folkesjæl – det at vi frivilligt gider at hjælpe andre end os selv.

Hvordan så det? Ved bl.a. at pålægge gebyrer for at samle ind hvor formålet er at hjælpe andre ofte i nød, det begrænser myndighederne altså mulighederne for især små Ngo'er der ønsker at skabe deres platform og at udbrede deres budskab, som nu skal koste penge, og det går fra dem man vil hjælpe og som ses som en klar begrænsning af mulighederne for små Ngo'ers handlefrihed. For hvem gider eller bliver motiveret af at samle ind eller arbejde for et nobelt formål, hvis man fra start af skal have penge med hjemmefra?

Tidligere var det politiet der gav tilladelse til at indsamle forudsat at formålet var almennyttigt, humanitært og tilladelsen var ganske gratis, mod at man for politiet forelagde sit regnskab underskrevet af en revisor.

I dag skal man selvfølgelig også foreligge sit regnskab – hvilket kun er rimeligt – så alle kan se at pengene bruges til det man har samlet ind til. Men i skyggen af den terrorforskrækket verden vi lever i, ofrer man så vores grundlovssikret rettigheder for at få penge i kassen, godt støttet af ISOBRO, som har fået sine mere indholdsfattige og luftige formuleringer med i den nye Indsamlingslov og i vejledningen til denne.

Det er en krampagtig fastholdelse af den lukrative forretning disse folk havde før indsamlingsnævnet blev en realitet. Sjovt nok en organisation som ud over at honorerer folk fra branchen der i forvejen får en fyrstelig gage fra deres egen organisation fik en pæn skilling for at sidde i bestyrelsen hos netop ISOBRO.

Samme ISOBRO har i øvrigt fået held til at placere 2-3 personer i indsamlingsnævnets bestyrelse, hvilket ligner en form for statsaccepteret nepotisme inden for velgørhedsbranchen.

Da vi selv i sin tid forsøgte at komme i dialog med ISOBRO for at høre hvad et evt. medlemskab og overskud blev anvendt til, fik vi intet svar og det er vist sådan, at hvis en virksomheds indkomst udelukkende eller overvejende stammer fra offentlige midler - det er midler indsamlet blandt offentligheden vel - så er man

omfattet af Forvaltningsloven og lov om offentlighed i forvaltningen. ISOBRO nægtede simpelthen at udtale sig om hvad de brugte deres overskud til. En ting er dog sikkert, at pengene blev ikke brugt på velgørenhed.

Som det er i dag har indsamlingsnævnet overtaget dels politiets arbejde, som tidligere var gratis og så har man overtaget meget af ISOBRO's ved at der skal betales gebyrer for at samle ind til velgørende formål.

Min pointe er, at politikerne har sovet gevaldigt, da man i en terrorforskrækket tilstand har ville sikre at ikke-reelle organisationer kunne samle penge ind hos godtroende borgere, som direkte/indirekte kom til at støtter frihedsbevægelser eller terrororganisationer uforvarende og det har Nepal 2010 selvfølgelig intet imod man gør alt for at bremse, men at politikerne så samtidig indfører en uoverstigelig mur af gebyrer, udgifter og administrative besværligheder for de små frivillige foreninger, er næsten som at sige; vi ønsker at velgørenhedsbranchen kun skal bestå af de helt store organisationer og så de få der har været heldig at få en fond der vil give deres penge til at gennemføre foreningens visioner. Med de penge staten administrerer går ikke til fattige og til at dække de behov de har i ulandene og især Danmarksindsamlingen er et helt kapitel for sig selv hvor befolkningen bliver ført bag lyset og tror at de ca. 120 millioner kr. går ubeskåret til nødhjælpsarbejder, men langt den største del går til administration og til at opbygge reserver til når der måske sker noget og hvis det er tilfældet bliver der jo straks stablet en ny indsamling sammen. Man kunne jo se hvad de store organisationer har af overskud altså årsregnskabet når året er omme det må vel være udtryk for at de gemme midler i stedet for at bruge dem på dem der har behov.

Alt dette harmonerer meget dårligt med og sender et forkert signal i forhold til i Danidas nye pjese om Danmarks udviklingsarbejde, som formularers på følgende måde (side 13):

I Danmark ydes hvert år en meget stor frivillig indsats, der er afgørende for organisationernes arbejde. Dette gælder ikke mindst i de mange mindre foreninger, som også fremover skal understøttes i deres samarbejde med partnere i udviklingslandene, der både geografisk og tematisk favner bredt. Den brede folkelige forankring skal fastholdes i civilsamfundsarbejdet, og der skal derfor ske en forenkling af procedurer og krav til de ansøgende foreninger, der står bedre mål med karakteren og størrelsen af indsatserne og foreningernes kapacitet.

Civilsamfundsorganisationer spiller i stigende grad en rolle som partner for erhvervslivet og for fremme af bæredygtige private investeringer. Det gælder også bidrag til dialog mellem arbejdsmarkedets parter, samt til udvikling af nye markeder og innovative forretningsmodeller, hvor lokale forhold er tænkt ind.

Dette er meget smukt og det kunne også hjælpe på det syn mange lande og ulande på det seneste har fået af Danmark. Et eksempel herpå er, at først beskærer man bistanden til Nepal især til uddannelser og vel at mærke før man tog hul på at drosle ned i ulandsbistanden generelt og samtidig besluttede man så at lukke ambassaden i Kathmandu, som yderligere et signal til dem om vi er lidt ligeglade med Jer – her er der også et helt andet politisk aspekt, netop at man nu ikke længere har samme mulighed for pression mod den korrupsion der foregår eller nogen anden form for pression på at de gør mere for yderdistrikterne af Nepal. En anden lille detalje, vi som dansker også skal forholde os til er, at nu skal vi helt til Indien hvis vi får brug for hjælp fra ambassaden, vel vidende, at er der en konflikt kørende mellem Indien og Nepal, så vil det at komme fra et land de er i konflikt med samtidig med at de ikke har for høje tanker om danskere, set i lyset af en udleveringssag, er det bestemt ikke særlig betrykkende, for os der nu har valgt at gøre en indsats i Nepal. Det er som altid ikke det politiske system i Nepal man straffer, men de tusinder af familier og især børn man rammer med de netop vedtagne nedskæringer og det må også være politikerne bevidst at Nepals regering pt. ikke selv gør meget for at højne uddannelsesniveaue, når Danmark skærer ned på netop dette område. Vores klare anbefaling går selvfølgelig på at man genåbne ambassaden.

De fine ambitioner man har fra politisk hold, er så udmøntet i omtalte nye pjece fra Danida som dog ikke helt synes at passe heller ikke når man så samtidig presser små foreninger ud med et gebyrhelvede der dræber motivation, initiativ og dræner disse for de få penge de kan samle sammen. Skal man så ikke bare lade de små som alligevel ikke flytter meget fattigdom og sult dø? Jo, men mange mennesker er ganske bevist om at de små foreninger måske har mere hjerteblood og sjæl at tilbyde end de store og ikke mindst det korps der vil være "politiske korrekte" og gøre en forskel hvis altså bare de får en ordentlig hyre for det. Grundomkostningerne for en lille organisation er en pæn stor %-del og større end hos de store hvor millioner i administration altid synes mindre fordi en udgift synes lille i forhold til de meget store indtægter og muligheder store organisationer har, måske også derfor har mange en lidt ligeglade holdning overfor mindre foreninger, da de oftest hører om skandalerne i de store organisationer slutter mange at det også foregår i de små foreninger, som også er mere kontrolleret og har mindre rettigheder end de store har.

Fra egen verden ved vi, at en lille ny forening eller en gymnasieklasse der vil samle ind skal betale 1100 kr. alene for at lave et arrangement og laver man flere på et år ganges dette beløb op og så skal de huske at tilslutte en registreret eller statsautoriseret revisor, fordi indsamlingen skal registreres og indsendes til Indsamlingsnævnet for at se om det er foregået "indsamlingsetisk korrekt" hvad end det så er, ligesom hvis f.eks. at journalister skal opføre sig ordentligt, hvem skal være dommer eller definerer om de gør det?

Bare det at have en hjemmeside der opfordre til at støtte et godt formål bliver betragtet som en indsamling der skal betales for, det lyder næste som alle inkl. forretninger der har en webshop så skulle betale gebyret.

Jeg vil i al beskedenhed kalde dette for "det danske folkedrab" et drab på den danske folkesjæl, lysten til at ville gøre noget for andre, som samtidig er et anslag mod forsamlings- og ytringsfriheden, men også på det folkelige engagement vi er så berømte for overalt, hvor mange ildsjæle ikke får stor lyst til at indsamle penge til dem der lider rundt om i verden, netop fordi nogle grådig selvhøjtidelige og kontrollerende mennesker, åbenbart har det paranoide gen, at alle der samler ind er nogle slemme nogen der ikke har rent mel i posen og derfor er gebyrer og kontrol bedre end tillid og det smitter selvfølgelig af på manges lyst til at hjælpe til, når man spørger dem om de har lyst til at støtte et frivilligt humanitært arbejde.

Man kunne sagtens give en håndsrækning til den danske folkesjæl ved at lade indsamlinger være gratis, om ikke andet hvis man har en lille omsætning. En dag er de små måske blevet store og så bidrager de alligevel til samfundsøkonomien på anden vis. Disse indsamlinger indgår jo også i den samlede opgørelse over hvad Danmark bidrager med til ulandene og det er noget der noteres jo rundt om i verden.

Jeg tror ikke der er mange nye foreninger der vil se dagens lys med de nuværende regler, hvis det skal koste penge at starte op, når staten så skal tjene på andres frivillige indsats. Jeg formoder at der er mange der afstår fra at ville bidrage til de mange sunde og hæderlige formål mange små NGO'er så ihærdigt forsøger at gennemføre. Det ender med at det danske folkedrab - på sigt kan ende med en humanitær katastrofe.

Med venlig hilsen/With warm regards

Tommy Legène Jørgensen - President of Nepal 2010

Springbanen 31

2820 Gentofte, Denmark

Mobil DK: +45 4057 5760 - Mobil NP: +977 9818 213 107

Website: www.nepal2010.dk